

— Θὰ τὴν ἐνίκων ἄνευ κινδύνου, ἀνεφώνησεν ὁ ἀξιωματικός.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἦν εἰς τινὰ ἀπ' αὐτῶν ἀπόστασιν.

Ὁ στρατηγὸς κατέφθασεν αὐτήν.

— Εἶπατε περὶ ἀνθρώπων γενναίων τῆς ἐπαύλεως ἐκείνης, φιλότατη δεσποινίς, εἶπε.

— Βεβαίως, εἶναι γενναῖοι μαχηταὶ ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱὸς καὶ δὲν συμβουλεύω κανένα νὰ προκαλέσῃ ἔριδα μὲ αὐτούς.

— Τί εἶδους ἀνθρώποι εἶναι;

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν δύο ἄνδρες ἐφάνησαν ἐξερχόμενοι μικροῦ τινος δάσους, φέροντες ἐπὶ κορμοῦ δένδρου προσδεδεμένον μικρὸν κάπρον.

Ἦσαν οἱ ἄδελφοὶ Ἰάκωβος καὶ Κορεντίνος, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ πιστοῦ αὐτοῖς κυνὸς Μιρώ. Ἦσαν ἀμφότεροι ἀπειροκαλῶς ἐνδεδυμένοι.

Τὰ ὄπλα ἐπ' ὤμων φέροντες καὶ τὸν κορμὸν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς κρατοῦντες ἐβάδιζον ἀμερίμνως καὶ ἐλευθέρως, ὡς μὴ ἐβάσταζον οὐδέν.

— Ἰδοὺ ἐν μέρος τῆς φρουρᾶς τῆς ἐπαύλεως, εἶπεν ἡ Καικιλία Μὴ τοὺς κηρύξετε τὸν πόλεμον, διότι θὰ μετανοήσετε.

— Χμ! ἐφ' ὅρισεν ὁ στρατηγός, ῥίπτων ἐμφαντικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ λοχαγοῦ. Ἡ κατάκτησις, φίλε μου, τῆς κόρης εἶναι δύσκολος.

— Ὅσῳ περισσοτέρας δυσχερείας ἔχει ἡ ὑπόθεσις, στρατηγέ μου, τόσῳ μεγαλύτερα ἔσεται ἡ εὐχάριστος. Ἡ ἐπιθυμία μου ἦν μετρία ἤδη κατέστη βία.

Οἱ δύο κυνηγοὶ ἔβαινον τὴν αὐτὴν ὁδόν, ἣν καὶ ἡ ἑφιππος συνοδία, κατερχομένη ὁμῶς πρὸς τὸ Πενόε, ἐνῶ ἡ Καικιλία καὶ οἱ ἱππεῖς ἀνῆρχοντο πρὸς τὸ Σαῖν-Ζιλδᾶς.

Δὲν θὰ ἐβράδυνον λοιπὸν νὰ συναντηθῶσιν.

Ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Κορεντίνος ἀφῆκαν χαμαὶ τὸν κάπρον καὶ ἔστησαν παρὰ τὴν ὁδόν, ἐν' ἀφήσῃ διυδοῦν τῇ συνοδίᾳ.

Ἀλλ' ὅτε ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ, ἥ τις εἶχε προχωρήσει καλπάζουσα, ἔφθασε πλησίον τοῦ Κορεντίνου, ἐσταμάτησε χαιρετῶσα αὐτὸν διὰ νεύματος τῆς χειρὸς.

— Ἐρχεσθε ἀπὸ Σαῖν-Ζιλδᾶς; ἠρώτησεν αὐτόν.

— Ὁχι, δεσποινίς. Τὸ Σαῖν-Ζιλδᾶς φυλάσσεται καλῶς, καὶ δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ κυνηγῶμεν ἐκεῖ.

— Ἀληθῶς, τοιαύτη εἶναι ἡ διαταγὴ τῆς μητρὸς μου. Γνωρίζετε, ὅτι εἰς τὴν ἡλικίαν μου δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ διατάξω. Δὲν συνεθίζω, ἄλλως τε, νὰ ἀντιλέγω εἰς τὴν μητέρα μου. Ἐχει ἐνίοτε ἰδέας, τὰς ὁποίας δὲν συμμερίζομαι, ἀλλὰ σέβομαι. Δὲν εἴμεθα συγγενεῖς, Κορεντίνε;

Ὁ Κορεντίνος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐτήρει ἐχθρικὴν στάσιν.

Ἐκείνη, τοῦναντίον, ὠμίλει ἡρέμα, μετὰ θάρρους, ἐνίοτε δὲ ἡ φωνὴ τῆς προσελάμβανεν ὕψος τρυφερότητος.

Εἰς τὴν τελευταίαν φράσιν ὁ Κορεντίνος

ἤσθάνθη οἰανεὶ ῥίγος διατρέχων τὰς φλέβας του.

— Σὰς εὐχαριστῶ ὅτι τὸ ἐνθυμεσθε.

— Οὐδέποτε τὸ ἐλησμόνησα.

Ὁ Κορεντίνος ἦτο ἀληθῶς ὠραῖος. Τὰς τελευταίας λέξεις, εἰς ἃς ἀπήντησεν ἡ Καικιλία, προέφερε μετὰ πολλῆς εὐγενείας.

Οἱ ἱππεῖς ἐπλησίασαν.

Ἡ κυρία δὲ Ρεβίλ παρετήρει τοὺς λαθροθήρας καὶ τὸ θήραμα.

— Ὁ ἀγριώτερος ὄλων, εἶπεν εἰς τὸ οὖς τοῦ στρατηγοῦ, εἶναι τὸ ζῶον ἐκεῖνο.

— Ἰδοὺ εἰς ἐξάσιος σωματοφύλαξ, ὠραία μου κυρία, εἶπεν ὁ στρατηγός μετ' ἐνθουσιασμοῦ, δεικνύων τὸν Κορεντίνον.

Καὶ καλῆσας τὸν δ' Εὐστρέλ ἔδειξεν αὐτῷ τοὺς δύο ἀδελφούς.

— Προσοχή! εἶπεν αὐτῷ. Μὴ δεῖξῃς σημεῖον ἔχθρας!

— Νομίζω ὅτι εἰς τῶν προγόνων τῶν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν μάχην τῶν Τριάκοντα, ἀνέκραξεν ἡ νεαρὰ χήρα.

— Ναί, κυρία, εἶπε ψυχρῶς ὁ Κορεντίνος.

— Ἐρρονεύθη;

— Ὁχι, κυρία, ἀπήντησεν ὁ Ἰάκωβος, ἐρόνευσεν ἄλλους.

Τὸ ὕψος τοῦ Ἰακώβου ἐπροξένει ῥίγος.

— Μοὶ ἐφάνη ὅτι φωνάζει ὁ κάπρος, εἶπεν ὁ δ' Εὐστρέλ. Ἄς φύγωμεν.

Καὶ ἀπῆλθε δρομαίως πρὸς τὸ δάσος χαιρετῶν τοὺς δύο Κερανδάλ.

Οἱ ἄλλοι ἐμυμήθησαν αὐτόν.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἔμενε τελευταία.

Ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἠθέλησε νὰ μείνῃ πλησίον τῆς, ἀλλ' ἐκείνη ἀπέπεμψεν αὐτὸν λέγουσα:

— Ἐχω δύο λέξεις νὰ εἶπω εἰς τοὺς κυρίους αὐτούς. Προχωρήσατε καὶ θὰ σὰς φθάσω.

Καὶ ἀφοῦ ἔμεινε μόνη:

— Κορεντίνε, εἶπεν ἐπιτακτικῶς καλοῦσα αὐτόν διὰ νεύματος.

Ἐκείνος ἐπλησίασε κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα τὸν πῖλον.

Ἡ Καικιλία ἔκυψεν ἐκ τοῦ ἐφιππίου τῆς:

— Ἐχω νὰ σοὶ ὁμιλήσω, εἶπε ταχέως.

Ὁ Κορεντίνος προσέκλινε σιωπῶν.

— Ἐλθέ νὰ μὲ ἴδῃς αὔριον.

— Εἰς τὸν πύργον;

— Ὁχι.

— Ποῦ λοιπόν;

Ἐκείνη ἐσκέφθη ὀλίγον.

— Εἰς τὴν Μαγευμένην Πέτραν, εἰς τὴν χέρσον.

— Πότε;

— Τὴν ὀγδόην τῆς πρωῆς.

— Θὰ ἔλθω.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ὁ Μαρχίσιος, ὅστις εἶχε τρέξῃ ὀπλισμένος, ὅπως ἀμφισβήτησῃ τῷ Μαμφρέδῃ τὴν εἰσοδὸν, ἰδὼν αὐτὸν προχωροῦντα ἀπειλητικόν, μετέβαλε γνώμην καὶ γονυπετήσας ὑπέβαλεν αὐτῷ, ὡς κυριάρχῳ, τὰ σεβάσματα του.

Ἡ ἀπόκτησις τῆς Λουκερίας μετέβαλε τὰς τύχας τοῦ Μαμφρέδου. Οὗτος εὐρὼν ἐκεῖ μέγαν θησαυρὸν καὶ χρησιμοποίησας αὐτὸν λίαν συνετῶς, ἐσχημάτισεν ἐν βραχεὶ ἰσχυρὸν κόμμα — διότι ἐν παντὶ χρόνῳ καὶ τόπῳ τὰ χρήματα ὑπῆρξαν τὸ κύριον τοῦ πολέμου ἐφόδιον — καὶ πάντοτε εὐρίσκονται ἄνθρωποι δημοπρατοῦντες τὴν ψυχὴν τῶν καὶ προσφέροντες αὐτὴν εἰς τὸν πλειοδοτήσαντα.

Ὁ Πάπας ἀπέστειλεν ἀμέσως στρατὸν ὑπὸ τὸν καρδινάλιον τοῦ Ἀγίου Εὐσταθίου, ὅπως καταβάλῃ τὸν Μαμφρέδην ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ τοῦ μεγαλείου του.

Τὸν στρατὸν τοῦτον ἠκολούθει καὶ ὁ Βερτόλδος.

Ὁ Μαμφρέδης ἐφκίνητο παρεσκευασμένος πρὸς πόλεμον. Ὁ μαρκήσιος τοῦ Χόχεμπεργ, ἐξακολουθῶν πάντοτε νὰ διαδραματίζῃ τὸ αὐτὸ διπλοῦν πρόσωπον, ἔπεμψεν ἓνα τῶν πιστοτέρων ἀνθρώπων του πρὸς τὸν πρίγκηπα τοῦ Τάραντος, ὅπως διαπραγματευθῇ μυστικῶς μετ' αὐτοῦ.

Ὁ πρίγκηψ ἀπήντησεν ὅτι προθύμως θὰ τὸν ἐδέχετο σύμμαχόν του· ὅτι πάντοτε τὸν ἐθεώρησεν ὡς προσφιλέστατον ἀδελφόν καὶ φίλον· ὅτι ἐγίνωσκε καλῶς τὴν ἰσχὺν τῶν περιστάσεων, ὅπως μὴ ἐνοχοποιήσῃ τὸν Βερτόλδον διὰ τὴν παρελθούσαν διαγωγὴν του. Ὁ μαρκήσιος ἠρκέσθη εἰς ταῦτα, φρονῶν ὅτι λίαν ἐπιτηδεῖως ἐξησφαλίσθη κατὰ παντὸς ἐνδεχομένου, διότι, εἰ μὲν ἐνίκα ὁ Μαμφρέδης, ἦτο ἐν τῷ κρυπτῷ φίλος του, εἰ δὲ ἐνίκα ὁ Ἰννοκέντιος, ἦτο ἐν τῷ φανερῷ φίλος αὐτοῦ. Ἐν τούτοις, ὑποθέτων ὅτι ὁ ἐχθρὸς ἐπανεπαύετο ἐπὶ ταῖς φιλικαῖς αὐτοῦ διαβεβαιώσεσιν, ἔπεμψεν ἰσχυρὸν ἀπόσπασμα ὑπὸ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ὀδδον, ἵνα καταλάβῃ θέσεις τινὰς ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Λουκερίας.

Ἀλλ' ὁ Μαμφρέδης ἦτο ἀγρυπνος. Πληροφορηθεὶς τοῦτο, ἐξεστράτευσε ἀμέσως, κατετρόπωσε τὸν Ὀδδον καὶ κατεδίωξεν αὐτὸν ἄχρι τῆς Κανόσας. Εἶτα καταλιπὼν αὐτὸν ἐν οἰκτρᾷ καταστάσει καὶ εἰς μέρος, ὅθεν δὲν ἠδύνατο νὰ συνενωθῇ πλέον μετὰ τοῦ κυρίου σώματος, ἐπέπεσε κατὰ τοῦ Βερτόλδου καὶ μετὰ δίωρον

πεισματώδη μάχην ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ νὰ φύγῃ τροχάδην εἰς Νεάπολιν μετὰ τοῦ καρδινάλιου.

Τοῦ κεφαλαίου τούτου ἐπεκταθέντος λίαν, ἀναγκαζόμεθα νὰ παραλείψωμεν σειρὰν ὅλην μικρῶν δόλων καὶ μικρῶν συμπλοκῶν, ὁμοιοῦσάν σχεδὸν πασῶν πρὸς ἀλλήλας, καθ' ἃς ὁ Μαμφρέδης, ἐπὶ Πάπα Ἀλεξάνδρου τοῦ Δ', κατατροπώσας τοὺς τε ἐξωτερικοὺς καὶ ἐσωτερικοὺς ἐχθρούς του, ἀνεκτήσατο ἅπαν τὸ βασιλεῖον τῆς Νεαπόλεως. Τὸ σπουδαιότερον πάντων καὶ ἄξιον ἀναγραφῆς εἶναι ἡ, ἀπὸ τοποτηρητοῦ, ἀνακλήρις τοῦ Μαμφρέδου εἰς κυρίαρχον βασιλέα τῆς Νεαπόλεως.

Ἐγκαταλείποντες δὲ τὸν Νικόλαον Ἰαμισίλλαν, ἱστορικὸν Γιβελλίνου, ἀναφέρομεν τὰ ἐπὶ τοῦ προκειμένου γραφέντα ὑπὸ τοῦ Νικολάου Βιλλάνη, ἐκ τοῦ κόμματος τῶν Γουέλφων, ὅστις διηγείται ὅτι:

Ὁ Μαμφρέδης βλέπων ὅτι ἐκραταιώθη καὶ ἐδοξάσθη, ἀπεφάσισε νὰ γείνῃ βασιλεὺς τῆς Σικελίας καὶ τῆς Ἀπουλίας. Ὅπως δ' ἐπιτύχῃ τοῦτο, κατέστησε διὰ δώρων καὶ ὑποσχέσεων φίλους του τοὺς κυριωτέρους τῶν βαρόνων τοῦ βασιλείου. Γινώσκων δὲ ὅτι ὁ ἀδελφός του καὶ βασιλεὺς Κορράδος εἶχεν ἀφίσχῃ υἱὸν ὀνόματι Κορραδίνον, εἰς δὲ κληρονομικῇ δικαιοματι ἀνῆκε τὸ βασιλεῖον τῆς Σικελίας καὶ τῆς Ἀπουλίας, ἐμνηστεύθη δόλιον τέχνασμα, ὅπως ποιήσῃ τοῦτον ἐκποδῶν. Συγκαλέσας πάντας τοὺς βαρόνους, ἡρώτησεν αὐτοὺς τί ὤφειλον νὰ πράξωσι περὶ τοῦ βασιλείου, διότι καθ' ἃς εἶχε πληροφωρίας ὁ ἀνεψιός του Κορραδίνος ἡσθένει βαρέως, μὴ δυνάμενος νὰ φέρῃ πλέον τὸ βάρος τῆς βασιλείας.

Οἱ βαρόνοι ἐγνωμάτευσαν ὅτι ἦτο καλὸν νὰ ἀποσταλῶσι πρεσβευταὶ εἰς Γερμανίαν, ὅπως πληροφορηθῶσι περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ Κορραδίνου, καὶ ἂν οὗτος εἶχεν ἀποθάνῃ ἢ ἡσθένει ἀνιάτως, διεκήρυξαν ὅτι οὐδένα ἄλλον, πλὴν τοῦ Μαμφρέδου, ἤθελον βασιλέα. Τὴν γνώμην ταύτην παρεδέξατο ὁ Μαμφρέδης. καθ' ὅσον αὐτὸς ἐκεῖνος εἶχεν ὑπαγορεύσῃ αὐτὴν ἐκ τῶν προτέρων, καὶ ἀπέστειλε πρεσβευτὰς πρὸς τὸν Κορραδίνον καὶ τὴν μητέρα του, φέροντος πλούσια δῶρα καὶ μεγάλας ὑποσχέσεις.

Οἱ πρεσβευταί, ἀφικόμενοι εἰς Σοηβίαν, εὗρον τὴν μητέρα τοῦ παιδὸς Ἐλισάβετ τῆς Βαυαρίας, γυναῖκα μεγάλου καὶ συνετήν, φρουροῦσαν καλῶς αὐτόν, δὲ εἶχεν ἀναμίξῃ μετὰ πολλῶν ἄλλων παιδῶν τῆς αὐτῆς ἡλικίας ὁμοιομόρφως πάντων ἐνδεδυμένων.

Οἱ πρεσβευταὶ ἠρώτησαν περὶ τοῦ Κορραδίνου· ἀλλ' ἡ Ἐλισάβετ, φοβουμένη τὸν Μαμφρέδην, ἔδειξεν αὐτοῖς ἄλλοι παῖδα, εἰπούσα: «Οὗτος εἶναι»

Οἱ πρεσβευταὶ προσεκύνησαν αὐτῷ, προσενηκόντες πολλὰ δῶρα, ἐν οἷς καὶ τινὰ δηλητηριασμένα τραγήματα.

Ὁ παῖς, φαγὼν ἐξ αὐτῶν, ἀπέθανεν ἀμέσως.

Οἱ δὲ πρεσβευταί, νομίσαντες ὅτι ἐφόνευσαν τὸν Κορραδίνον, ἀνεχώρησαν ἀνευ

ἀναβολῆς ἐκ Γερμανίας καὶ ἀφικόμενοι εἰς Ἑνετίαν ἀνεπέτασαν μέλανα ἱστία εἰς τὴν γαλῆραν τῶν, χρωματίσαντες μέλανα καὶ ἅπαντα τὸν ἐξαρτισμὸν αὐτῆς, πενήθορον ἥσαντες δὲ καὶ ἐκεῖνοι. Ἀφικόμενοι εἰς Ἀπουλίαν, ὡς εἶχον διδαχθῇ ὑπὸ τοῦ Μαμφρέδου, προσεποιήθησαν μεγίστην λύπην, ἀναγγεῖλαντες τὸν θάνατον τοῦ Κορραδίνου.

Ὁ Μαμφρέδης προσεποιήθη ὅτι ἐθρήνησεν αὐτὸν ἀπαρηγορήτως καὶ ἀνεκνήρυχθη ὑπὸ τῶν φίλων του καὶ σύμπαντος τοῦ λαοῦ βασιλεὺς τῆς Σικελίας, στεφθεὶς ἐν Μονρεάλε τῷ 1258 μ. Χ.

Ἡ Ἐλισάβετ, μαθοῦσα ταῦτα, ἐπεμψε πρεσβευτὰς εἰς τὸν Μαμφρέδην, ὅπως ἀναγγεῖλῶσιν αὐτῷ ὅτι ὁ Κορραδίνος ἔζη καὶ ὅτι αὐτὸς εἶχε σφετερισθῇ τὴν κληρονομίαν του.

Ὁ Μαμφρέδης ἀπήντησεν ὅτι:

«Ἀπὸ τοῦ θρόνου δὲν καταβαίνει τις ἡ νεκρός· ὅτι αὐτὸς θὰ ἐφύλασσε τὸ βασιλεῖον διὰ τὸν Κορραδίνον, καὶ περὶ τούτου οὐδεμίαν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἀμφιβολίαν· καὶ ὅτι μάλιστα θὰ ἔπραττε καλῶς, πέμπουσιν πρὸς αὐτὸν τὸν παῖδα, ὅπως τὸν ἀναθρόῃ ἐν ταῖς πατρικαῖς ἀρεταῖς.»

Τὰ ὄργανα, ἅτινα ἐξελέξατο ὁ οὐρανὸς ὅπως συντελέσῃ τὸν ὄλεθρον τοῦ Μαμφρέδου, ὑπῆρξαν Οὐρβανὸς ὁ Δ', γεννηθεὶς ἐν Τρόυε, πατριάρχης τῆς Ἱερουσαλῆμ, διαδεχόμενος ἐν τῷ παπικῷ θρόνῳ τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ Κλήμης ὁ Δ', καρδινάλιος τῆς Ναρβῶνος, ἐκλεχθεὶς Πάπας τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1264.

Ὁ πρῶτος τῶν Παπῶν τούτων ἐπεμψε εἰς Γαλίαν τὸν συμβολαιογράφον αὐτοῦ Ἀλίσερτον, ὅπως προσφέρῃ τὸ στέμμα πρὸς τὸν ἅγιον Λουδοβίκον.

Ἀλλ' οὗτος ἀπήντησεν ὅτι πρὸς τοῦτο ἀντέκειτο ἡ προηγουμένη πράξις, δι' ἣς περιεβλήθη τὴν βασιλείαν ταύτην ὁ Ἐδμόνδος τῆς Ἀγγλίας. Τούτου ἕνεκα, ὁ Πάπας ἐπεμψε εἰς Λονδίον τὸν Βαρβολομαῖον Πινιατέλλον, ἀρχιεπίσκοπον τῆς Κοσεντίας, ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν ἀπὸ τοῦ θρόνου παραίτησιν Ἑρρίκου τοῦ Γ'.

Ὁ βασιλεὺς οὗτος, διεχθὼν τότε κινδυνωδέστατον πόλεμον κατὰ τῶν βαρόνων του, κολακευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου δι' ὑποσχέσεων ἐπικουρίας, ἦν οὐδέποτε ἔλαβεν, ἐνέδωκεν εἰς τὴν τοῦ Πάπα θέλησιν.

Τότε ὁ Πινιατέλλης ἐπανελθὼν εἰς Γαλίαν, τῇ συγκαταθέσει τοῦ ἁγίου Λουδοβίκου, προέτεινε τὴν περιβολὴν τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως, πρὸς Κάρολον τὸν Ἀνδεγαυόν, — πλὴν τῆς Τέρρα δι Λαβόρο, τῶν παρακειμένων νήσων καὶ τῆς κοιλάδος τοῦ Γαύδου, ἃς ἡ Ἀγία Ἐδρα ἐκράτει δι' ἑαυτήν.

Ὁ Κάρολος ἀπέκρουσε τὴν πρότασιν ταύτην, διακηρύξας ὅτι οὐδέποτε θὰ ἀπέδεχτο τὸ βασιλεῖον οὕτως ἡρωτηριασμένον καὶ ὅτι παρεχώρει μόνον τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὡς εἶχον πράξῃ καὶ οἱ Νορμανδοί, τὴν πόλιν καὶ τὰ περίχωρα τοῦ Βενεδέντου, καὶ ὀκτακισχιλίας οὐγγίας χρυσοῦ κατ' ἔτος.

Κλήμης ὁ Δ', ἀνελθὼν εἰς τὸν θρόνον τοῦ ἁγίου Πέτρου, ἐφάνη κατ' ἀρχὰς διαστάζων, εἶτα ἐνδοὺς εἰς τὰς ἀξιώσεις τοῦ Καρόλου, ἐπεμψε αὐτῷ εἰς Γαλίαν τὸν τῆς Κοσεντίας ἀρχιεπίσκοπον μετ' ἐπιστολῶν πρὸς Σίμωνα τὸν καρδινάλιον τῆς ἁγίας Καικιλίας, ὅπως ἀπὸ κοινοῦ ἐπισπεύσῃ τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην καὶ παροτρύνωσι τὸν ἅγιον Λουδοβίκον ὅπως, ὑποβοηθήσῃ αὐτήν.

Τὰ μετὰ ταῦτα γεγονότα ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἐποχὴν, ἣν ἱστοροῦμεν ἐν τῷ συγγραμματι τούτῳ.

Θ'

«ὦ! καὶ γιατί μακριὰ ἀπὸ ἐκεῖνον
Δὲν ἀποθάνει; ... Θὰ ἔφερνε μεγάλη
Λύπη 'ς αὐτὸν ἡ εἰδησι, ἀλήθεια...
Ἀλλὰ ἡ λύπη θὰ πέρασε ... καὶ τώρα
Τὴν ἔχω πάντα ἐμπρὸς μου... 'εἴν' ἀνάγκη
Νὰν τὴν δοκιμάζω λίγο - λίγο. . .

(CONTE DI CARMAGNOLA).

Εἶχον φθάσῃ εἰς τὸ ἄκρον τῆς κλίμακος.

Ὁ διάδρομος ἐφαίνετο φωτιζόμενος ἐν μέρει ὑπὸ μεμακρυσμένου φωτός.

Περιεμένοντο.

Ἐφθασαν εἰς πρόδομον, χωριζόμενον ἀπὸ τῆς εἰρκτῆς διὰ πυκνῶν κιγκλίδων.

Ἡ ψυχὴ καὶ τὰ ὄμματα τοῦ Ρογήρου διέτρεξαν ἐν ἀκαρεῖ τὴν ἐνώπιον αὐτοῦ σκηνήν.

Ἀνθρωπὸς τις ἦτο ἐκεῖ τεθαμμένος σχεδὸν ἐν τινι ἑδρᾷ. Τὰ μέλη αὐτοῦ δὲν ἐφαίνοντο εὐκρινῶς, διότι αἱ τοῦ φωτός ἀκτίνες δὲν ἔπιπτον ἐπ' αὐτοῦ. Καὶ ὅμως ἐφαίνετο κάτωχρος καὶ γέρων. Ἡ κόμη αὐτοῦ ἦτο λευκὴ, ὡς ἡ χιών. Εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους, ὥσπερ ἤθελε νὰ ἐξοικειώσῃ αὐτοὺς πρὸς τὸν θάνατον.

Ἐνώπιον αὐτοῦ ἦτο μικρὰ τράπεζα, καὶ ἐπ' αὐτῆς κύπελλον καὶ σταυρός. Πρὸς τὴν ἑδραν καὶ χαμαὶ ἔκειτο μακρὰ ράβδος, πλήρης μικρῶν ἐντομῶν, κανονικῶν κατὰ τὸ πλεῖστον, καὶ ἐκ διαλειμμάτων βαθυτέρων. Ἦσαν αὗται ἔργον ὀδύνης.

Ὅτε ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος καθεῖρχθη, ἠθέλησε ν' ἀριθμῇ τὰς ἡμέρας τῆς αἰχμαλωσίας του, ὅπως γνωρίζῃ τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἔμελλε νὰ ὑποφέρῃ, καὶ ἀνακουφίζεται ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ὁ χρόνος οὗτος ἔβαινε ἐλαττούμενος. Ἰσως, ἐλπίζων ὅτι θὰ ἔβλεπεν αὐτῷ ἡμέρας εὐτυχεῖς, ἐνόμιζεν ὅτι θὰ εἶχεν ἀφορμὴν χαρᾶς, συγκρίνων τὴν μέλλουσαν κατάστασίν του πρὸς τὴν παρούσαν. Ἀλλ' ὅτε εἶδεν αὐτὸν ὁ Ρογήρος, τὸ ἔργον ἐκεῖνο ἔμενε κατὰ γῆς ἡμελημένον.

Ἡ ἐλπίς, ἥτις μένει τελευταία ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τοῦ ψυχωρραγούντος καὶ φαίνεται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του, καὶ ὅταν ἔτι οὗτοι κεκαλυμμένοι ὑπὸ τοῦ νέφους τοῦ θανάτου δὲν δύνανται νὰ διακρίνωσι τὰς προσφιλεῖς μορφὰς τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων. . . ἡ ἐλπίς αὕτη εἶχεν ἐγκαταλίπῃ πλέον τὴν καρδίαν ἐκείνην.

ΜΑΞΙΜΟΥ ΒΙΑΡΕ

Α Π Ι Σ Τ Ο Σ !

[Συνέχεια]

Σ'

Ἀφοῦ τὰ ἔτη, ἐπισωρευόμενα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, μετέβαλον εἰς λευκὴν τὴν ξανθὴν κόμην του, ἡ καρδιά του καὶ τὰ μέλη του δὲν ἔτρεμον πλέον εἰς τὸν ἦχον τῆς ἐπὶ τῶν στροφῶν τῆς στροφομένης θύρας, οὐδ' εἰς πᾶσαν τῆς κλειδῶς στροφὴν ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἡ φιλάνθρωπος χεὶρ, ἥ τις ἔμελλε νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὸν εἰς τὸν κόσμον, ὅπως ἀπολαύσῃ αὐθις τῆς θέας τοῦ οὐρανοῦ.

Ἀπελπισθεὶς, ἔρριψε μακρὰν τὸ ἐργαλεῖον ἐκεῖνο, ὅπερ χρησιμεῖον αὐτῷ ὅπως διακρίνῃ τὸ ἄλλος, καθίστα τοῦτο μᾶλλον ἀνυπόφορον καὶ παρατεταμένον.

Ἡὐχαριστεῖτο νὰ θεωρῇ τὸ ἄλλος τοῦτο ὡς μακροτάτην ἡμέραν μόχθων, ἥς ἡ νύξ ἦτο ἐν τῷ θανάτῳ.

Καὶ πράγματι, τὸ φῶς δὲν ἐχώριζε τὰς ἡμέρας του.

Ἀφ' ἧς ἡμέρας καθεύχθη, δὲν εἶδε πλέον τὸν ὀρίζοντα, οὐδὲ δι' αὐτῶν τῶν κιγκλιδίων. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἡμέρα του ἦτο σκότος, ἐφανταζέτο ὅτι ἀποθνήσκων θὰ ἐπανήρχετο εἰς τὸ μηδέν.

Γενόμενος ὁλος ἀναίσθητος, ἔμεινε ὡς τι ἄψυχον, περιμένων τὴν ὀρισεῖσθαι διὰ τὸν θάνατόν του στιγμήν. Τοῦλάχιστον, ἂν ἤθελεν ἀπολειφθῇ αὐτῷ τὸ θάρρος νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν οἰκτρὰν αὐτοῦ κατάστασιν! Ἡ σκέψις αὕτη, ἥτις ὅπως πραγματωθῇ ἀπαιτεῖ μέγα σθένος ψυχῆς, ἐπηλθεν αὐτῷ ὅτε, ἐξουθενωθείς ἐπὶ τῆς δυστυχίας, ἀνεζήτησε μάτην ἐν τοῖς τοῦ παρελθόντος παθήμασιν αὐτοῦ ὑπόλοιπόν τι δυνάμενον ν' ἀποδώσῃ τὰ μέλη του εἰς τὰ στοιχεῖα, μεταβάλλον τὸ σχῆμα τῆς ὕλης των.

Οὔτε στεναγμός, οὔτε παράπονον ἐξήρχετο τότε τῶν χειλέων του.

Ὅ,τι ἡ πικρία ἢ ἡ λύσσα τῆς ὀργῆς ἠδύνατο νὰ εἴπῃ, τὸ εἶπεν ἐκεῖνος μυριακίς.

Ἐπὶ τέλους, ἀπελείφθη αὐτῷ ἡ σιωπὴ, καὶ ἦτο ἄφωνος ὡς τάφος.

Τὰ ἔτη εἶχον ἐξαλείψῃ αὐτὸν ἀπὸ τῆς μνήμης τῶν ἀνθρώπων· οὔτε στεναγμός, οὔτε λέξις ἀγάπης ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἄν δέ ποτε τὸ ὄνομά του ἤρχετο εἰς τὴν μνήμην τινὸς ἐκ τῶν ἀρχαίων ὑπηρετῶν του, ὅστις, καθήμενος παρὰ τὴν ἐστίαν, διηγείτο εἰς τοὺς θαλαμηπόλους καὶ τοὺς ἄλλους οἰκέτας τὰς δόξας τοῦ οἴκου τῆς Σοηβίας, οὗτος προσεῖχε καλῶς ὅπως μὴ τὸ ἐκστομίση, διότι ἀνεμίμησκεν ἔνοχον ἐγκλήματος τοιοῦτου, ὅπερ προξενεῖ φοβὴν καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Ἐωσφόρον. . . καὶ ἂν ἐξεστόμιζεν αὐτό, ἔπραττε τοῦτο ψιθυρίζων ταχέως. . . ὥσανεὶ ἀνέφεραν ὄνομα κολασμένου.

Δι' αὐτὸν ζῶντα δὲν εἶχον οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐκείνην ἀγάπην, ἣν διατηροῦσι πρὸς τοὺς νεκρούς!

Ἐξέτεινε μετὰ μόχθου μεγάλου τὴν παραλυτικὴν δεξιάν του. . . Ἐπλησίαζε νὰ θέσῃ αὐτὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης. . . ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσεν. . . ἡ χεὶρ ἐπανάπεσεν. . .

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Τὸ πρῶτον πρόσωπον, ὅπερ ἡ κ. Δεβεραντὰλ παρετήρησεν ἐν Βισύ, ἦτον ὁ Ἰωάννης, μὴ ἀποδοῦσα δὲ τοῦτο εἰς τυχαίαν σύμπτωσιν, ἐπίστευσεν ὅτι ἡγαπᾶτο.

Τὸ ἐσπέρας, εἰς τὸν χορόν, ἐγερθεῖσα ὅπως χορεύσῃ μετ' αὐτοῦ, ἦν συγκινημένη, ὡς γυνὴ ἀναμένουσα ἐξομολόγησιν, καὶ παρεσκευάζεν ἥδη ἀπαντήσεις ψυχρὰς καὶ ἄξιοπρεπεῖς.

Ὁ Ἰωάννης ἐτήρει σιωπὴν.

— Ἐγὼ ἐν ἔγκλημα, νὰ μεμφθῶ τὸν ἑαυτόν μου, κυρία, εἶπε τέλος ὁ Ἰωάννης, ἐπαναφέρων αὐτὴν εἰς τὴν θέσιν τῆς, ἐγκλημα τόσῳ μέγα, ὥστε δὲν ἐτόλμησα νὰ σᾶς τὸ ἐξομολογηθῶ, πεποιθὼς δὲ ὅτι, ἐν τῇ καλωσύνῃ ὑμῶν, θὰ μοὶ χορηγήσετε καὶ δεῦτερον βάλς· θὰ ἔχω ἴσως περισσότερον θάρρος.

Ἡ Ζήλια, ὑπὸ τῆς περιεργείας ὠθομένη, ἐχορήγησε καὶ δεῦτερον βάλς.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ Ἰωάννης ὠμίλησε περὶ τῆς ἐξ Ἰῶν ἀνθοδέσμης, τοῦ μυστηριώδους δεσμοῦ, ὅστις συνῆπτε τὴν ἰδίαν του ζωὴν πρὸς τὴν τῆς κομῆσσης, περὶ τῆς μονώσεώς του, τῆς θλίψεώς του, τῶν ἀφρόνων νυκτερινῶν ὀνείρων του, τῶν παραφόρων ἐλπίδων του. . . θὰ ἡπατάτο τις πιστεύων τὴν συγκίνησίν του ἐκείνην ὡς ἐπίπλαστον καὶ πᾶν τὸ ἐνθουσιώδες τῶν φράσεων του προμεμελετημένον.

Ἀλλὰ τίς, ἐν εἰκοσαεπταετῇ ἡλικίᾳ, εἶνε ἀξίόπιστος ὁμιλῶν περὶ ἔρωτος, καθ' ὃν χρόνον μάλιστα, μετὰ τὰ νεῦρα τεταραγμένα, ὡς ἐκ τῶν ἡχῶν τῆς ὀρχήστρας, καὶ μεθυμένος ἐξ ἀτμοσφαιρᾶς πεπληρωμένης εὐωδίων, σύρει ἐν ταῖς ἀγκάλαις του γυναικα νέαν καὶ ὥραιαν;

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν ἡ Ζήλια ἦν ὄντως ὠραιότατη· αἱ παρειαὶ τῆς προσέλαβον τὸ χρῶμα τῶν ἐπὶ τῆς κόμης τῆς τρεμουσῶν ροδοχρῶν ἐρεικῶν. Τὸ ἀνάστημά της νωχελῶς ἐκάμπτετο κάτωθεν τῶν περικοσμουσῶν τὸ θαράκιόν της κυψελοειδῶν ταινιδῶν. Ἐπωφελεῖτο τῶν ζωνηρῶν κινήσεων τοῦ βάλς, ὅπως ἐντροφᾷ εἰς τοὺς λόγους τοῦ Ἰωάννου, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι τοὺς ἀκούει. Ἐκρινεν ἐν τούτοις ἀναγκάιον νὰ τῷ ζητήσῃ, κατὰ τὸ διάλειμμα, τὴν ἀνθοδέσμην της.

Ὁ Ἰωάννης τὴν παρετήρησε διὰ βλέμματος βραυαλοῦς.

— Αὐρίον, κυρία, ἀπεκρίθη, διὰ φωνῆς μόλις ἄκουσμένης, ἐνῶ τὸ βάλς ἐξηκολούθει καὶ ὁ Ἰωάννης κατηφής, σιωπηλὸς καὶ μετὰ ψυχροῦ σεβασμοῦ ἔσυρε τὴν Ζήλιαν.

Τὸ τέχνασμα τοῦτο ἦν εὐφύες ἡ κόμησσαι ἠτάνθη ἑαυτὴν ἀποκαμουσαν καὶ λιποψυχούσαν. Τῇ ἐφάνη ὅτι τὸ φῶς τῶν

κηρίων εἶχε σκοτισθῇ, ὅτι οἱ μουσικοὶ ἔπαιζον ἀθύμως καὶ ἀσθενῶς.

Τὴν ἐπαύριον ἐχώρευσε τρίς τὸ βάλς μετὰ τοῦ Ἰωάννου, ὅστις εὐδιάθετος ἐπέστρεψε τὴν ἀνθοδέσμην της. Εὐτυχῶς ἀνεκάλυψεν ὅτι εἶχε γνωρίσει, κατὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν, ἐξ ἀδελφόν τινά τοῦ κ. Δεβεραντὰλ, ἀποκατεστημένον ἐν Νορμανδίᾳ. Τοῦτο ὑπῆρξεν ἀκούσα ἀφορμή, ὅπως παρουσιασθῇ εἰς τὸν κόμητα.

Ἐντὺς ὁκτῶ ἡμερῶν ἐγνώριζε τὰς ὥρας, καθ' ἃς ἦτο σχεδὸν βέβαιον ὅτι ἡ κόμησσαι θὰ εὐρίσκετο μόνη ἐν τῷ μεγάρῳ της.

Μετὰ ἐξ ἐβδομάδας ἡ Ζήλια, ἀναχωρήσασα ἐκ Βισύ, ὅπως μεταβῇ εἰς τὸν Νομόν Δελάνδ, ἔνθα ὁ κόμης ἐκείνητο σημαντικὰς γαῖας, εἶχεν εἰκοσάκις ἀπαντήσει εἰς τὰς ἐπιστολάς τοῦ Ἰωάννου ὑπὸ τὴν πρόφασιν ἐκάστοτε νὰ τῷ ἀπαγορεύσῃ τὴν ἀποστολὴν καὶ ἄλλων.

Τὴν κόμησσαι ὑπεμέτρως ἠνόχλει ἡ ἐξοχή, αἱ δ' ἐπιστολαὶ τοῦ Ἰωάννου ὑπῆρξαν ἡ μόνη ψυχαγωγία της.

Ἀναγινώσκουσα αὐτάς περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐντὺς τῶν ἐκτεταμένων στοιχῶν τῶν φιλυρῶν, περιπεπλεγμένων ὑπὸ χλόης, ἥτις ἐφαίνετο σειομένη ἐκ τοῦ κρότου τῶν βηματίων της, ἡ μᾶλλον τὸ ἐσπέρας, μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν ἀρχοντίσκων καὶ τῶν κυνηγῶν, οἵτινες ἐφαίδρυνον τὸ γεῦμα λεπτολογούντες περὶ γεωργίας ἢ ἀφηγούμενοι τὰ ἄθλα τῶν κυνῶν των, εὐκόλως ἐπείθετο ὅτι ἡγάπα. καὶ ἠρίθμει τὰς χωριζούσας αὐτὴν ἀπὸ τῶν Παρισίων ἡμέρας.

Ἀσμένως ἐπανιδούσα τὸν Ἰωάννην ἐξύμνησε τὰ προτερήματά του ὡς μουσουργοῦ καὶ ὡς ποιητοῦ.

Ὁ Ἰωάννης ἔσχεν ἐν τῷ κόσμῳ θαυμαστὴν ἐπιτυχίαν, μόνος αὐτὸς ἀναδειχθεὶς ἀξιέραστος, καὶ δικαίως ἐλογίζετο κεκτημένος ἀρκετὸν νοῦν, ἀρκετὴν εὐφυΐαν καὶ φαντασίαν.

Οἱ ἀληθῶς ἐξοχοὶ, κατὰ κανόνα, ἐλαχίστως φροντίζουν ν' ἀποδειξώσιν ὅτι εἰσὶ τοιοῦτοι, ἄλλως δὲ ἀποκαμνοῦσι προσπαθόντες, ἵνα πᾶν πρᾶγμα χρησιμοποιοῦσιν εἰς τὰς ιδέας των, ἐνῶ οἱ μετρίως ἀξίας γνωρίζουσι νὰ χρησιμοποιοῦσι τὰς ιδέας των εἰς πᾶν πρᾶγμα.

Ἰταλὶς πριγκηπέσσα, περιβόητος διὰ τὰ συμβάντα της, παρέσχε τῷ κ. Δεραμπὲρ τὴν τιμὴν τῆς γνωριμίας της, ὑψώσασα ἄμεσως αὐτὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ζήλιας, ὡς πᾶν ἀντικείμενον ἀμίλλης.

Ὁ Ἰωάννης ἐγνώρισε νὰ ἐπωφεληθῇ ἐπιδεξίως τῆς ιδιοτροπίας ταύτης, χωρὶς νὰ ἐλκυσθῇ ἐκ τῶν πλεονεκτημάτων τῆς ἰταλικῆς καλλονῆς.

Ἡ Ζήλια ἦν ἡ πρώτη ἀποκαλύψασα αὐτῷ τὰς λεπτότητας καὶ τὴν ποιήσιν τῆς πολυτελείας, ἡ ἀνταποκρινόμενη εἰς ὅλα τὰ ἀπόρρητα ἐνστικτὰ του, καὶ συνεπῶς ἀγαπωμένη παρ' αὐτοῦ πάσῃ δυνάμει, ἡ μᾶλλον οὕσα δι' αὐτὸν ἀντικείμενον μεγίστου πόθου.

Ἐν τούτοις, ἂν καὶ ἔληγον τρεῖς μῆνες, οὐδόλως σχεδὸν εἶχε προχωρήσει περισσότερο ἢ ὅσον κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν, τὰ πράγματα δὲ θὰ ἐβαινον οὕτω